

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 341.

Anden Session.

89de Møde.

Torsdagen den 13de Februar.

(Forts.)

Tfcherning: Naar det ærede Medlem, som talte sidst, har udtømt sit hele Arsenal for al den Ammunition, han har, pleier han i Almindelighed at sige, at han endnu har Meget tilbage, men at der allerede er skudt nok, og at han derfor ikke vil styde længere (Mourier: Nei!). Det er en ganske snild Maade, men den fører dog ikke til noget virkeligt Afgjørende. Det ærede Medlem meente nemlig, at der deri, at Staten dengang sagde: „vi ville kjøbe Udredernes Heste“, skulde ligge et Bevis for, at disse Udredere ei e de Hestene; men han maa lægge Mærke til, hvad han maaskee ikke veed, at disse Udredere vare forpligtede til strax at have en ny Hest paa rede Haand; de tabte ikke deres Udredningspligt ved at kjøbe en saadan Hest, de maatte stille en ny Hest istedetfor den kjøbte, de bar sig ganske simpelt ad som Hestehandlere, saa at de kjøbte de Heste, de kjendte, og beholdt deres Eiendomsret til den Hest, som stod istedetfor, saa at dette aldeles ikke har Noget at betyde. Den ærede Rigsdagsmand har talt om Anordningen af 1806 som Noget, der maatte drøftes; det trænger han til, men ikke i e.g. jeg har nemlig kjendt den meget længe, før jeg talte i denne Sag. Følgelig maa man lægge Mærke til, at der i Frd. af 1806 slet ikke var omtalt overordentlige Conjuncturer, dengang var der ikke Krig; Krigen begyndte ikke 1806, og da man i 1806 traf Tropper sammen, vidste man ikke, om det vilde komme til Krig. Det var notabene ikke 1807, man sigtede til, men til den Krig, som kunde følge af Forholdene i Lydskland, og der vilde man først afvente, hvorledes disse Forhold stillede sig, førend man kom til den endelige Indkaldelse,

og saaledes var det ogsaa i 1848. Da Krigen begyndte i 1848, troede vi endnu ikke, at den skulde føres med Lydskland, og alle de Underhandlinger, som ligge for fra det Diteblik, vise, at man i Almindelighed antog, at det ikke var Lydskland, som man engagerede Krig med, og, først længe efter, at man var gaaet ind paa dette Foretagende, antog man, at det var med Lydskland, ligesom vi vel maae huske paa, at Lydskland paa den Tid optraadte vel med Uredelighed, men som mæglende Magt, og ikke som krigførende, og det er ikke første Gang, at Mæglere have gjort det. Nu vil man maaskee sige: men hvorfor kom man da ikke ved det første Felttoogs Slutning i 1848 til denne endelige Indkaldelse? Det vilde imidlertid have været heelt besynderligt, om man ved Campagnens Slutning, da man ventede en snærlig Fred, skulde have grebet til denne Forholdsregel; man forbeholdt sig at gribe hertil, indtil man indkaldte Hestene paany. Det var en ganske simpel Fremfærd, og med denne Betragtning afleverede jeg, og de Mænd, som havde denne Sag under deres Forvaltning, vidste meget godt, at saaledes var min Dufattelse af Sagen fra første Diteblik af; thi det er aldeles rigtigt, at der forelaa mig Valget mellem at underskrive en simpel Indkaldelse eller en endelig Indkaldelse strax ved Campagnens Afbning, og jeg valgte den første, fordi det var i Statens Interesse, og fordi jeg ventede paa, at de Forandringer med Hensyn til Hartfornets Stilling her i Landet vilde indtræde, som under alle Omstændigheder maatte blive de bestemmende. Naar jeg derfor taler til den ærede Indenrigsminister som den, fra hvem en Bestemmelse af denne Art skulde gaae ud — og den kan komme fra ham til Hs. Majestæt igjennem Statsraadet — saa er det, fordi han paa den ene Side især